

HỒI THỨ MỘT TRĂM SÁU MƯƠI TÁM VÌ HIẾU SẮC SA VÀO CẠM BẦY.

Vi Tiểu Bảo ôm lấy tấm thân mềm mại của Phương Di, ngửi thấy hơi thở thơm tho của nàng, bất giác trong lòng khoan khoái mê ly.

Lần trước gã theo Phương Di tới đảo Thần Long, nhưng khi đó hoa tình chớm nở, chưa hiểu chuyện nam nữ. Sau gã đi Vân Nam dọc đường đã cùng Kiến Ninh Công chúa loan phượng đảo điên, nên chuyến này gã vừa ôm lấy Phương Di đã rạo rực tâm hồn, bất giác mặt đỏ đến mang tai.

Đột nhiên Vi Tiểu Bảo cảm thấy người gã di động. Con thuyền của gã đang ngồi bắt đầu di chuyển. Gã cũng chẳng buồn suy nghĩ gì nữa, cứ ôm chầm lấy Phương Di mà hôn hít vào môi vào má nàng.

Bất thành linh mấy tiếng rú "ối, ối" vang lên. Thanh âm cực kỳ khủng khiếp.

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi quay đầu nhìn lại thì thấy một người cầm cây neo sắt đánh té bọn thủy thủ trên thuyền nhỏ xuống biển. Tiếp theo hẳn lại đâm một cái khiến cho con thuyền nhỏ kia lật nhào.

Trong lúc thăng thốt, Vi Tiểu Bảo chẳng hiểu ra làm sao. Có điều gã thấy người huy động cây neo sắt chính là một tên quan quân trong Kiều Kỳ doanh. Gã trông mặt hẳn quen quen mà không nhớ tên họ là gì.

Lại nghe bọn quan binh trên bờ la hét rầm rĩ. Con thuyền mà Vi Tiểu Bảo đang ngồi chạy về phía bắc.

Vi Tiểu Bảo lớn tiếng quát hỏi:

- Người làm gì vậy? Muốn tạo phản chăng?

Lúc gã xoay mình, đột nhiên sau gáy bị người nắm giữ.

Một thanh âm cực kỳ êm ái quyến rũ cất lên:

- Bạch Long sứ! Người giỏi quá rồi! Chuyến này người đem binh mã đến đánh đảo Thần Long, công lao thật to lớn.

Vì Tiểu Bảo nhận ra thanh âm của Hồng phu nhân, gã chẳng còn hồn vía nào nữa, biết là đại sự nguy rồi.

Vì Tiểu Bảo cố sức rầy rụa, nhưng bị Phương Di ôm chặt không nhúc nhích được.

Bỗng gã thấy sau lưng đau nhói lên, người gã đã bị điểm trúng huyết đạo.

Một khuôn mặt tròn ủng bật tiếng cười đánh ác đưa ra trước mặt gã. Cái mặt vừa tròn vừa mập. Chẳng phải Cao Tôn Giả thì còn ai nữa?

Biến cố xảy ra cực kỳ đột ngột. Vì Tiểu Bảo khác nào như người mơ ngủ. Lúc này trong lòng gã chỉ còn một ý niệm:

- Hồng bát! Hồng bát! Con đười non Phương Di lại gạt ta rồi.

Gã lớn tiếng gọi:

- Quân bay đâu! Quân bay đâu! Mau đến cứu ta.

Phương Di buông gã ra. Lùi lại một bên.

Vì Tiểu Bảo bị điểm huyết không nhúc nhích được. Gã ngồi phệt xuống sập thuyền, thờ người ra.

Con thuyền gã ngồi đã kéo buồm lên, đang chạy vèo vèo về phía trước.

Vì Tiểu Bảo khấn thầm trong bụng:

- Cầu trời khấn phật cho Thi Lang và Hoàng Phủ mau mau phái thuyền ra ngăn chặn mà đừng nổ súng.

Nhưng gã nghe tiếng kêu la của bọn quan binh trên đảo Thông Cật mỗi lúc một xa rồi sau không nghe thấy gì nữa. Gã phóng tầm mắt nhìn ra ngoài chỉ thấy biển cả mông mênh, chẳng có một con thuyền nào đến cứu.

Nên biết là gã tuy thống lãnh rất nhiều chiến thuyền nhưng phần lớn đã dùng vào việc tấn công đảo Thần Long. Còn một số ít đang chặn đường ở quãng giữa đảo Thần Long và đảo Thông Cật. Đừng nói lúc này quan binh không biết chủ soái đã bị bắt rồi mà cho dù có biết nhưng đã cách xa mấy chục dặm trên mặt biển thì cũng chẳng có cách nào đuổi kịp.

Vi Tiểu Bảo ngồi co ro dưới lòng thuyền, từ từ ngẩng đầu lên thấy mấy tên quan binh ở Kiều Kỵ doanh đang ngó gã cười lạt. Đầu óc gã lúc này khẩn trương đến cực điểm, cơ hồ ngất xỉu. Gã phải ráng trấn tĩnh tâm thần mới trông rõ từng tên một.

Cái mặt tròn ửng là Cao Tôn Giả, cái mặt ốm nhất là Lục Cao Hiên. Còn tên mặt dài như mặt ngựa chính là Uyển Tôn Giả.

Vi Tiểu Bảo rất đỗi ngạc nhiên tự hỏi:

- Hai thằng cha Lục Cao Hiên và Uyển Tôn Giả rõ ràng ra để ở lại Bắc Kinh mà sao bây giờ chúng cũng tới đây?

Gã quay đầu ngó lại bên này thấy gương mặt trái xoan rất xinh đẹp. Mụ chính là Hồng phu nhân.

Hồng phu nhân nhìn Vi Tiểu Bảo cười hì hì rồi đưa tay ra bẹo má gã một cái rồi nói:

- Đồ thống đại nhân! Đại nhân còn nhỏ tuổi thế này mà lợi hại quá chừng.

Vi Tiểu Bảo cũng cười hô:

- Hồng giáo chủ cùng phu nhân vĩnh hưởng tiên phúc, thọ dữ thiên tề. Lần này thuộc hạ làm việc không ổn thì có công lao gì nữa?

Hồng phu nhân cười đáp:

- Ổn thỏa lắm chứ. Có điều gì không thỏa đáng đâu? Giáo chủ lão nhân gia tán dương người nhiều lắm. Lão nhân gia phục người vì việc thống lĩnh Thanh binh oanh kích đảo Thần Long. Trước nay lão nhân gia liệu việc như thần mà lần này đoán trật lất, vì thế lại càng khâm phục người.

Lâm vào tình trạng này, Vi Tiểu Bảo biết tính mạng mình hiện ở trong tay người, dù năn nỉ cũng bằng vô dụng. Chỉ còn cách tùy cơ ứng biến, may ra còn sống sót được chăng.

Gã làm bộ ung dung cười nói:

- Giáo chủ lão nhân gia phúc thể khang cường. Thuộc hạ hàng ngày luôn tưởng nhớ lão nhân gia. Sau khi thuộc hạ dời khỏi đảo chẳng lúc nào không nhớ

tới phu nhân. Chỉ cầu phu nhân ngày càng trẻ đẹp để giáo chủ hảo nhân gia lúc bầu bạn với phu nhân được vĩnh hưởng tiên phúc.

Hồng phu nhân cười khanh khách hỏi:

- Thằng khỉ con này đến bây giờ mà người còn chưa biết sống chết, vẫn leo lên cái mồm. Người bảo ta càng ngày càng trẻ đẹp ra phải không.

Vi Tiểu Bảo thở dài đáp:

- Thưa phu nhân! Thuộc hạ bị phu nhân lừa thật là cay đắng.

Hồng phu nhân cười hỏi:

- Ta làm gì mà lừa gạt người?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lúc nãy quân Thanh bắt về một toán chị em, toàn là thiếu nữ trong Xích Long môn. Sau thuộc hạ lại nghe nói có một thuyền các vị tỷ muội nữa đưa đến. Thuộc hạ đứng trên bờ đã ngó thấy phu nhân mà trong lúc nhất thời không nhận ra được. Thuộc hạ tự hỏi: "Trời ơi! Không hiểu ở Xích Long môn lại có một vị tiểu cô nương nhỏ tuổi dung nhan khuynh quốc đến từ hồi nào? Ta phải xuống coi mới được". Thưa phu nhân! Thuộc hạ điên đảo thần hồn, hấp tấp xuống thuyền định coi vị tiểu cô nương xinh đẹp kia. Ngờ đâu lại chính là phu nhân.

Gã thuyết luôn một hồi. Hồng phu nhân vừa nghe vừa cười. Người mù run lên bần bật. Tuy mù đã mặc sắc phục của quan quân Kiều Kỳ doanh nhưng không dấu được tấm thân óng ả thuột tha.

Cao Tôn Giả nghe gã nói không nhin được nữa, lớn tiếng quát:

- Gã tiểu tử hiếu sắc kìa! Trước mặt phu nhân mà người dám nói nhăng nói càn thì ra người lớn mặt quá. Ta phải rút gân lột da người mới được.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Cao Tôn Giả! Lão là con người hồ đồ đến gáy! Ta không thềm nói chuyện nhảm với lão đâu.

Cao Tôn Giả tức giận hỏi:

- Ta hồ đồ chỗ nào? Người mới là thằng ngốc. Ta nổi lều bều trên mặt biển giả làm xác chết trôi mà người không nhận ra, lại cứu với ta lên để dò hỏi sự tình trên đảo Thần Long. Ta tuân theo kế hoạch của giáo chủ, bịa chuyện nói nhăng nói càn mà câu nào người cũng tin là sự thực. Thử hỏi khắp thiên hạ có còn kẻ nào hồ đồ như người nữa không?

Vi Tiểu Bảo mắng thầm trong bụng:

- "Hồ đồ! Thật là hồ đồ! Vi Tiểu Bảo hỡi! Người ngu quá! Đau không chết đi cho rồi? Cao Tôn Giả nội công thâm hậu như vậy thì hắc giả làm xác chết trôi thật là dễ dàng. Vậy mà người một mực tin lời hắc chẳng hoài nghi chút nào. Người lại cho là trên đảo Thần Long quả có chuyện tranh chấp nội bộ, nhất thiết không đề phòng, để cho người ta lừa gạt".

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng gã vẫn cãi cối:

- Ta có trúng kế của phu nhân cùng giáo chủ, nhưng không phải do ta hồ đồ.

Cao Tôn Giả tức quá lại lớn tiếng quát:

- Hừ! Người không hồ đồ, dễ thường thông minh chắc?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dĩ nhiên ta tự nhận là người thông minh. Có điều ta nói cho người hay là bất luận người nào thông minh đến đâu ở khắp thiên hạ cũng chỉ đáng làm thủ hạ cho giáo chủ cùng phu nhân. Chẳng một ai sánh được với hai vị lão nhân gia. Đây là giáo chủ cùng phu nhân thần cơ diệu toán, tính không sai lầm, thế như chẻ tre, đại công cáo thành...

Gã tuôn luôn một tràng những lời nịnh hót. Khi nói đến mấy chữ: "Đại công cáo thành", bất giác gã liếc nhìn phu nhân miệng như đóa anh đào, đôi môi mấp máy.

Hồng phu nhân lại bật cười để lộ hai hàm răng nhỏ nhắn trắng như ngọc. Mu hỏi:

- Dù sao Bạch Long sứ vẫn còn cao minh hơn lão đầu đà nhiều. Hắc chẳng tài nào nói theo kịp miệng lưỡi người. Người bảo hắc hồ đồ ở chỗ nào?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lão đầu đà ốm nhất này có một người bạn bảo bối tên gọi...

Cao Tôn Giả gầm lên một tiếng, nhảy xổ lại, đưa tay ra toan vặn cổ Vi Tiểu Bảo.

Hồng phu nhân cản lại nói:

- Không được làm nhộn!

Cao Tôn Giả thấy Hồng phu nhân ra tay trong lòng đã khiếp sợ. Người hắn đang lơ lửng trên không vội xoay tay lại nắm lấy dây buồm thuyền mượn đà hạ mình xuống. Miệng vẫn la lớn:

- Người không giữ mồm giữ miệng còn nói nhăng nói càn là ta quyết liều mạng với người.

Vi Tiểu Bảo thấy mình nhắc đến tên người bạn cứng của Cao Tôn Giả, chưa nói rõ ba chữ "Mao Tích Tích" mà hắn đã hoang mang liền biết hắn rất sợ Hồng phu nhân hiểu rõ sự tình của hắn. Gã tính thầm:

- "Vụ này ta hãy để đấy đừng nói ra vội. Không chừng có thể dựa vào đó tìm kế thoát thân".

Gã liền nói:

- Lão đầu đà ốm nhất kia! Lão đã được ngó thấy phu nhân chẳng khác gì một vị tiểu cô nương đẹp như thiên tiên. Lão chỉ cần được ngó thấy một lần là đủ, sao còn muốn đi nhìn người đàn bà thứ hai? Ta bảo lão hồ đồ vì ta biết trong lòng lúc nào cũng khắc khoải không quên người đàn bà kia. Người đó là ai? Lão có muốn ta nói huych toẹt ra không?

Cao Tôn Giả lại gầm lên một tiếng quát:

- Không được nói!

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Không nói thì thôi chứ sao. Sư đệ của lão còn cao minh hơn lão nhiều. Từ khi y thấy được phu nhân rồi, không còn hướng thú gì để ngó tới người đàn bà thứ hai nữa.

Uỷ Tôn Giả mặt dài ngoẵng như mặt ngựa đỏ bừng lên, khế nói:

- Nói bậy! Làm gì có chuyện đó?

Vĩ Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

- Không có ư? Chẳng lẽ lão thấy phu nhân rồi còn muốn nhìn đến người đàn bà thứ hai nữa?

Uỷ Tôn Giả ngồi cúi đầu xuống đáp:

- Lão là kẻ xuất gia, lục căn thanh tịnh, bao nhiêu sự vật trên đời đều thành không hết. Trong lòng chẳng bao giờ nghĩ tới chuyện nam nữ.

Vĩ Tiểu Bảo tặc lưỡi, chép miệng nói:

- Chà chà! Lão hòa thượng chỉ biết tụng kinh ngoài miệng mà chẳng thành tâm chút nào. Lệnh sư ca cũng vậy. Y cũng là đầu đà mà sao chẳng giống tính lão chút nào? Ngày nào y cũng tưởng nhớ đến người bạn tâm tình.

Gã tính thâm trong bụng:

- "Hiển nhiên ta đã dặn hần cùng với Lục Cao Hiên ở lại Bắc Kinh chờ ta trở về, mà sao bọn chúng lại ở cả trong thuyền này cùng đi với Hồng Phủ Nhân? Vụ này thật quái lạ".

Uỷ Tôn Giả đáp:

- Sư ca là sư ca, bản tăng là bản tăng, không thể cho hai người cùng một duộc được.

Vĩ Tiểu Bảo nói:

- Ta coi hai lão cũng chẳng hơn kém nhau gì mấy. Sư ca của lão tuy cũng hồ đồ, nhưng hần còn thành thực hơn lão một chút. Có điều cả hai sư huynh sư đệ lão đều làm hư đại sự của giáo chủ cùng phu nhân, gây nên tội lỗi vô cùng trọng đại.

Cao Tôn Giả cùng Uỷ Tôn Giả đồng thanh lớn tiếng hỏi:

- Chúng ta làm gì mà hư hỏng đại sự của giáo chủ cùng phu nhân?

Vĩ Tiểu Bảo bật lên tròng cười khàn khàn chứ không trả lời.

Thực ra trong lúc thanh thốt gã chưa nghĩ ra được cách gì vu hãm hai người. Gã đành chần chờ để coi cho biết rõ Uy Tôn Giả và Lục Cao Hiên trở về đảo Thần Long vì nguyên nhân gì rồi mới có thể lựa chiều bịa chuyện để gieo mối hoài nghi vào lòng Hồng phu nhân.

Vi Tiểu Bảo quay đầu nhìn lại chỉ thấy biển cả mênh mang, chẳng có một con thuyền nào rượt theo. Thỉnh thoảng gã lại vẳng nghe thấy một vài tiếng súng nổ đi đùng thì cho đây là Thi Lang cùng Hoàng tổng binh tự thống lĩnh chiến thuyền vây đảo Thần Long để diệt trừ những người trên đảo hoặc chặn đón những thuyền của Thần Long giáo chạy trốn.

Lục Cao Hiên thấy Vi Tiểu Bảo lảo liên cặp mắt liên bưng bảo dạ:

- "Thằng lỏi này tuy còn nhỏ tuổi mà giáo quyết phi thường. Chi bằng sớm xử quyết gã đi là hơn, để gã hết nói nhăng nói càn, biết đâu chẳng sinh hậu hoạn?"

Hắn nghĩ vậy liền nói:

- Thưa phu nhân! Gã này là đại tội nhân của bản giáo. Chúng ta nên bầm giáo chủ liệng gã xuống biển để nuôi Thần Long cho rồi.

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi than thầm:

- "Trời ơi! Tiểu Bạch Long này là của giả. Giả Bạch Long xuống biển thì còn sống làm sao được?"

Hồng phu nhân đáp:

- Giáo chủ còn nhiều điều muốn hỏi gã.

Lục Cao Hiên dạ một tiếng, đưa tay đẩy vai Vi Tiểu Bảo một cái nói:

- Vào tham kiến giáo chủ đi.

Vi Tiểu Bảo lại than thầm:

- "Trước mặt Hồng phu nhân thì ta còn có thể hoa ngôn xảo ngữ làm cho mù khoan khoái. Không ngờ Hồng giáo chủ cũng ở trong thuyền thì bữa nay Tiểu Bạch Long này mà không xuống Long cung há chẳng là một vụ thương thiên bại lý đến cùng cực?"

Gã ngoảnh đầu ngó Phương Di thì thấy thần sắc cô tro như gỗ, tuyệt không lộ vẻ gì vui mừng hay tức giận. Gã nói:

- Phương cô nương! Tiểu đệ kính mừng tử tử.

Phương Di hỏi:

- Mừng chuyện gì?

Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Tử tử đã lập được đại công cho bản giáo, chắc giáo chủ lại thăng chức cho tử tử.

Phương Di lạnh lùng hắng dặng một tiếng chứ không nói gì.

Hồng phu nhân gọi:

- Các người vào cả đây.

Lục Cao Hiên nắm gậy gã xách bổng lên đem vào trong khoang thuyền.

Vì Tiểu Bảo thấy Hồng giáo chủ nghiêm nhiên ngồi đó vội cất tiếng hô:

- Giáo chủ cùng phu nhân vĩnh hưởng tiên phúc, thọ dữ thiên tề. Thuộc hạ là Bạch Long sứ xin thăm kiến giáo chủ cùng phu nhân.

Lục Cao Hiên đặt gậy xuống rồi cùng Cao, Ủy Tôn Giả và bọn Phương Di khom lưng hành lễ nói:

- Giáo chủ vĩnh hưởng tiên phúc, thọ dữ thiên tề!

Bọn chúng cũng muốn lấy lòng Hồng phu nhân, nhưng câu này họ đã hô quen miệng, bây giờ thêm ba chữ "Hồng phu nhân" cảm thấy ngượng mồm.

Vì Tiểu Bảo thấy Hồng giáo chủ vẫn ngó ra ngoài biển cả, lơ đã như không nghe thấy gì. Gã lại thấy bốn người đứng bên Hồng giáo chủ là Xích Long sứ Vô Căn đạo nhân, Hoàng Long sứ An Trọng Viễn, Thanh Long sứ Hứa Tuyết Đình, Hắc Long sứ Trương Dạm Nguyệt.

Vì Tiểu Bảo động tâm cơ, quay lại nhìn Cao Tôn Giả quát:

- Cao Tôn Giả! Lão bịa chuyện nói nhăng, bảo Hồng giáo chủ cùng phu nhân đang gặp bước gian nguy, ta không nghĩ gì đến mình nữa, lật đật đến đây cứu

giáo. Ai ngờ giáo chủ cùng phu nhân vẫn bình an vô sự. Mấy vị chương môn sứ có vị nào tạo phản đâu?

Hồng phu nhân lạnh lùng hỏi:

- Người bảo sao?

Vĩ Tiểu Bảo đáp:

- Thuộc hạ vâng lệnh giáo chủ cùng phu nhân trà trộn vào Hoàng cung lấy được hai pho kinh sách. Sau lại đến chỗ Ngô Tam Quế ở Vân Nam lấy được ba pho nữa.

Hồng giáo chủ dương cặp lông mày lên hỏi:

- Vậy ra người lấy được năm pho rồi ư? Kinh sách hiện ở đâu?

Vĩ Tiểu Bảo đáp:

- Thuộc hạ đã sai hai người đi suốt ngày đêm đưa một pho về trình giáo chủ cùng phu nhân rồi. Còn bốn bộ thuộc hạ cất vào nơi kín đáo ở Bắc Kinh, phải đầu đà mập ú và Lục Cao Hiên ở lại coi giữ...

Uỷ Tôn Giả và Lục Cao Hiên biến sắc ngắt lời:

- Không... không có chuyện đó. Xin giáo chủ đừng nghe gã nói nhăng nói càn.

Vĩ Tiểu Bảo nói:

- Mấy pho kinh sách đó thuộc hạ sợ người đánh cắp nên đã đục tường cất kỹ, lại dặn Lục Cao Hiên và Đầu đà mập ú không được dời xa nửa bước. Chỉ bao giờ sứ giả của giáo chủ phải đến, thuộc hạ mới chia ra cho mỗi người một bộ đem về.

Gã quay lại nhìn Uỷ Tôn Giả và Lục Cao Hiên hỏi:

- Bản sứ đã bảo hai vị ở Bắc Kinh canh giữ không được ra ngoài. Sao hai vị dám bỏ về đây? Nếu để mất bảo kính, hư hỏng đại sự của giáo chủ cùng phu nhân thì ai gánh chịu trách nhiệm?

Lục Cao Hiên và Uỷ Tôn Giả ngơ ngác nhìn nhau không biết đáp thế nào.

Hồi lâu Lục Cao Hiên mới hỏi lại:

- Người không nói bảo kinh cất dấu ở trong bức tường thì bọn ta biết thế nào được?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Giáo chủ cùng phu nhân đã căn dặn: Vụ này rất trọng đại, càng giữ được bí mật càng hay. Thêm một người biết là thêm một phần tiết lộ và đi tới chỗ nguy hại. Thành thực mà nói bản sứ không thể tin nhiệm hai lão được. Mỗi buổi sáng sớm lúc trở dậy, việc đầu tiên của bản sứ là nghĩ tới chuyện lớn tiếng chúc tụng "Giáo chủ cùng phu nhân vĩnh hưởng tiên phúc, thọ dữ tiên tề" Trước mỗi bữa ăn cơm hay sau khi trở dậy bản sứ đều không quên việc tụng niệm, cầu chúc cho giáo chủ cùng phu nhân. Ta nhận thấy hai lão sau khi dời đảo Thần Long, không bao giờ tán dương một câu: Giáo chủ thần thông quảng đại, Diệu Sinh Dũ Thang...

Gã không hiểu bốn chữ "Nghieu, Thuấn, Vũ, Thang", chỉ khi nào ca tụng công đức của Hoàng đế mới dùng được. Bây giờ gã phiên âm trệch thành "Diệu Sinh Dũ Thang" nên chẳng ai hiểu được.

Lục Cao Hiên và Uyển Tôn Giả sắc mặt lúc tái xanh, lúc lợt lạt, trong lòng ngấm ngấm kinh hãi.

Lục Cao Hiên tương đối còn cơ trí hơn Uyển Tôn Giả, vội đánh trống lấp:

- Chính người phạm tội ác ngập đầu. Bây giờ lại muốn dùng hoa ngôn xảo ngữ để mong giáo chủ cùng phu nhân tha mạng cho ư? Hừ! Trên đảo chúng ta bao nhiêu già trẻ lớn bé phen này vì người mà bị thương vong thê thảm. Cả cơ nghiệp mấy chục năm trời cực nhọc xây đắp cũng sắp bị hủy diệt về tay nhà người. Người còn muốn sống ư? Đừng mơ mộng nữa.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lão nói thế là lầm to rồi. Chúng ta đã quy phục làm thuộc hạ giáo chủ cùng phu nhân thì cái mạng của chúng ta không còn ở nơi mình nữa. Giáo chủ cùng phu nhân đã sai phái chúng ta đi làm việc gì thì chữ trung phải đội lên đầu, dù muôn thác cũng không lùi bước. Giáo chủ cùng phu nhân muốn bắt chúng ta chết là chúng ta phải vui lòng chịu chết. Hai vị lão nhân gia muốn chúng ta sống thì chúng ta mới được sống. Lão còn có ý tự mình làm chủ cho cái mạng mình là chưa

hết dạ son sắt cùng giáo chủ và phu nhân. Đã vậy còn tính chuyện tận trung báo quốc ư?

Hồng giáo chủ nghe Vi Tiểu Bảo thuyết một hồi, bất giác giơ tay lên vuốt râu, lẩm nhẩm gật đầu. Rồi lão nhìn Uyển Tôn Giả và Lục Cao Hiên cất tiếng hỏi:

- Hai người bảo Bạch Long sứ thống lĩnh thủy binh làm điều bất lợi cho bản giáo. Đầu đuôi vụ đó thế nào?

Lục Cao Hiên nghe Hồng giáo chủ hỏi câu này lại lộ vẻ không hài lòng vội đáp:

- Khỏi bẩm giáo chủ! Bọn thuộc hạ vâng mệnh giáo chủ đi theo giám thị hành động của Bạch Long sứ, phải để ý từng cử động của y. Bọn thuộc hạ tuân lệnh giáo chủ, không dám chểnh mảng chút nào.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hôm ấy Hoàng đế thăng chức cho y rồi, có một viên quan đến bái phỏng. Bọn thuộc hạ đứng bên Bạch Long sứ nên nghe rõ câu chuyện giữa y và viên quan kia. Vụ này thuộc hạ đã bẩm giáo chủ rồi. Viên quan kia là Thủy sư đề đốc Thi Lang.

Hắn liếc mắt nhìn Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Sau mấy bữa, Bạch Long sứ đưa Thi Lang đi công cán lại bảo hắn cải trang thành một tên tiểu quan trong Kiêu Kỳ doanh và không cho bọn thuộc hạ đi theo. Do đó thuộc hạ càng sinh lòng ngờ vực.

Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Được lắm! Được lắm! Té ra giáo chủ phái hai thằng cha này đi giám thị ta.

Lại nghe Lục Cao Hiên nói tiếp:

- Thuộc hạ lại xục tìm trong phòng Bạch Long sứ, bới tìm trong sọt rác phát giác được rất nhiều mảnh giấy vụn, đem giáp vào nhau thì đây là những mảnh giấy ghi những địa danh ở Liêu Đông viết bằng hai thứ văn tự chữ Mãn và chữ Hán...

Lục Cao Hiên hắng giọng một tiếng rồi tiếp:

- Bạch Long sứ đã không biết chữ Hán, Mãn văn lại càng mù tịt. Vậy những địa danh kia dĩ nhiên của Hoàng đế giao cho y. Sau thuộc hạ do thám mới biết y đi chuyến này còn đem theo rất nhiều súng lớn. Vụ này thuộc hạ cũng đã khai bẩm giáo chủ rồi.

Hồng giáo chủ vẫn ngồi yên, lẳng lặng không nói gì.

Lục Cao Hiên nói tiếp:

- Thuộc hạ đã dẫn đo nhiều. Sau mới nghĩ ra: Bạch Long sứ vâng mệnh Hoàng đế đi Liêu Đông đã có Thủy sư đề đốc cùng tướng lĩnh đi kèm, lại còn đem theo súng lớn thì dĩ nhiên có chuyện mưu đồ bất lợi cho bản giáo. Vì thế mà thuộc hạ phải lật đật trở về báo cáo.

Lục Cao Hiên liếc mắt ngó trộm Hồng phu nhân rồi nói tiếp:

- Phu nhân còn bảo Bạch Long sứ một dạ trung trinh, quyết chẳng phải con người phản bội. Ngờ đâu biết người biết mặt, biết lòng làm sao? Bạch Long sứ mặt người dạ chó, cô phụ lòng tin nhiệm của giáo chủ.

Vì Tiểu Bảo lắc đầu thở dài nói:

- Lục tiên sinh! Lão tự cho mình là thông minh mẫn cán, nhưng so với giáo chủ cùng phu nhân thì muôn phần chưa được một. Ta nói cho lão hay: Lão nhầm to rồi. Chỉ có giáo chủ cùng phu nhân là hành động rất đúng.

*** vietkiem.com ***